

H P Lovecraft
SKRÄCKNOVELLER

VERTIGO FÖRLAG

H P Lovecraft

SKRÄCKNOVELLER

Översättning: Sam J Lundwall m fl
Redigering, kommentarer, bibliografi: Martin Andersson

VERTIGO FÖRLAG
SÖDERMALM/SALA 2011

Boken är utgiven under en ~~creative commons-licens~~, som dock endast gäller förlagets egna rättigheter.
© översättningarna: Sam J Lundwall förutom "Silvernyckeln", övers. Charlotta Jonasson, "Varelsen på tröskeln", övers. Kerstin Wallin och "Uppgifter rörande Arthur Jermyn och hans anfäder", övers. Jens Heimdahl
© redigering, kommentarer och bibliografi: Martin Andersson, EODapa
© översättning av dikten i "Cthulhu": Malte Persson
Formgivning: Carl Johansson, V. A. & P
Ombrytning: Aurora Bergh
Korrektur: Hanna Hård
Omslagsillustration: Andreas Kalliarides
Vinjetterna är svenska kabbalistiska frimurarteckningar från slutet av 1700-talet, hämtade ur Kjell Lekebys *Gustaviansk mystik*.

ISBN 978-91-8656-755-2
Eboksproduktion [Publit](#) 2014

FÖRORD

Alltför ung, kanske blott åtta år, fann jag i en avsides belägen hylla i ett mörkt hörn av Linköpings stifts- och landsbibliotek en bok med gråaktigt omslag och den upphetsande titeln *Skräckens labyrinter*. Jag minns inte om jag slog mig ned i någon av de runda plastfåtöjlerna längs bibliotekets glasvägg och föll in i boken eller om jag lånade med mig den hem och läste den liggande i min säng med dörren stängd och persiennerna nedfällda. Men jag minns ytterst väl den skräck och extas som berättelserna väckte hos mig.

Det var särskilt novellerna ”Råttorna i muren” och ”Återkomsten” som skakade mitt känsliga barnasinne. Kanske väckte de en atavistisk paranoia hos mig, en djup erfarenhet av att vara en främling inkastad i en vansinnig värld, en upplevelse av dubbelhet, av att slitas mellan ordnad yta och inre kaos. De kom till mig som en främling som delade en väsentlig erfarenhet med mig, en erfarenhet jag inte delade med mina närmaste, mötet med texterna var som när överlevande efter en naturkatastrof söker kontakt med varandra.

Författaren till de elva novellerna i *Skräckens labyrinter* var Howard Phillips Lovecraft (1890–1937). Urval och översättning stod Sam J Lundwall för. Boken hade kommit ut 1973, blott ett par år innan jag fann den. Snart läste jag också romanen *Gengångaren*, som jag som förläggare långt senare tryckte om under den mer originaltrogna titeln *Fallet Charles Dexter Ward*.

Få läsoplevelser i mitt liv kan mäta sig med djupdykningarna i Lovecrafts fasansfulla sinnesutvidgande noveller. Deras språk och fantasier har påverkat min världsbild, mina drömmar och mitt sätt att kommunicera, på gott och ont.

Att publicera den här monumentala volymen av H P Lovecrafts skräcknoveller är som att betala av en gammal skuld till ett par människor som haft en livsavgörande betydelse för mig. Inte bara till sonen och mästaren själv, utan också till Sam J Lundwall.

De trettiosju novellerna i den här samlingen utgör de flesta av Lovecrafts skräcknoveller, författade mellan åren 1917 och 1935. Sam J Lundwall har översatt alla utom tre, gjorda av Charlotta Jonasson, Kerstin Wallin och Jens Heimdahl. Bortvalda är åtskilliga av mästarens fantasybetonade texter, här kortromaner, noveller skrivna ihop med andra författare samt några texter som finns tillgängliga som nyöversättning. Urvalet har Lovecraftkännaren Martin Andersson gjort; han har dessutom i detalj granskat översättningarna mot de allra senaste textkritiska utgåvorna av Lovecrafts verk och gjort en del nödvändiga ändringar och bitvisa nyöversättningar i enlighet därmed. Dikten i novellen ”Cthulhu” är nyöversatt av sonettmästaren Malte Persson. Jag frambär mitt tack till alla inblandade.

Det är med största stolthet jag överräcker det här skrämmande, främmande och icke-euklidiska föremålet i dina händer: förlaget fransäger sig allt ansvar för gåtfulla försvinnanden, plötsliga psykoser eller hår som vitnar över en natt hos läsaren.

Carl–Michael Edenbo

INNEHÅLL

Förord

H P LOVECRAFT: SKRÄCKNOVELLER

Dagon

Polaris

Minnet

Det vita skeppet

Randolph Carters berättelse

Katterna i Ulthar

Templet

Uppgifter rörande Arthur Jermyn och hans anfäder

Celephaïs

Den andra sidan

Nyarlathotep

Ex oblivione

Mossen

Återkomsten

De andra gudarna

Erich Zanns musik

Midnattsgästerna

Vad månen ser

Azathoth

Hunden

Råttorna i muren

Det onämnbare

Festivalen

Skräckens hus

Mannen

I gravkammaren

Kall luft

Cthulhu

Pickmans modell

Silvernyckeln

Det sällsamma gamla huset i dimman

Färg bortom tid och rum

Avkomlingen

Drömmarna i Häxhuset

Varelsen på tröskeln

Boken

MARTIN ANDERSSON: EFTERSKRIFTER

Anteckningar
Svensk Lovecraftbibliografi

H P LOVECRAFT
SKRÄCKNOVELLER

DAGON

Jag skriver detta under avsevärd psykisk påfrestning, för i kväll kommer jag inte mer att finnas till. Jag är utblottad och har inget kvar av den drog som ensam kan göra mitt liv uthärdligt, och förmår inte längre stå ut med mina plågor; jag skall kasta mig ut genom detta vindsfönster mot den smutsiga gatan där nere. Låt inte mitt slaveri under morfinet locka er att tro att jag är svag eller förfallen. När ni har läst dessa hastigt nedkastade rader kan ni ana, om än aldrig riktigt förstå, varför jag måste finnas glömska eller död.

Det var på en av de öppnaste och minst befarna delarna av det vida Stilla havet som det lastfartyg där jag var superkargör föll offer för det tyska krigsfartyget. Det stora kriget hade då just inletts och hunnernas flottstyrkor hade ännu inte sänkt sig till sina senare skändligheter; vårt fartyg togs således beslag enligt krigslagarna medan besättningen behandlades med all den värdighet och anständighet som ankom oss som krigsfångar. Vi behandlades faktiskt så väl av våra tillfångatagare att jag fem dagar efter vårt uppbringande lyckades fly ensam i en liten båt med vatten och proviant för lång tid framåt.

När jag till sist befann mig fri och på drift på havet hade jag mycket obestämda begrepp om mina omgivningar. Jag har aldrig varit skicklig i navigering och kunde med ledning av solen och stjärnor bara gissa mig till att jag befann mig litet söder om ekvatorn. Om longituden visste jag ingenting, och ingen ö eller kustlinje syntes till. Vädret var vackert och under oräkneliga dagar drev jag planlös under den brännande solen i väntan på att tas upp av något förbipasserande fartyg eller kastas upp på stranden till något beboeligt land. Men varken fartyg eller land uppenbarade sig, och jag började förtvivla i min ensamhet ute på det oändliga havets gungande blå yta.

Förändringen inträdde när jag sov. Jag kommer aldrig att få veta exakt hur det gick till, för jag sovrubrutet, fast plågad av oroliga drömmar. När jag slutligen vaknade fann jag att jag låg till hälften nedsjunken i ett slemmigt träsk av helvetisk svart dy som bredde ut sig runt mig i monotona svarande böljande kullar så långt ögat kunde nå. Min båt låg på marken ett stycke ifrån mig.

Man kunde tro att min första reaktion skulle vara häpnad över en så väldig och oväntad förvandling av omgivningarna, men i själva verket var jag mer förfärad än förvånad, för i luften och den ruttande dyn fanns något hotfullt som fick det att isas in i märgen. Platsen stank av ruttande fisk och andra mindre behagliga ting som jag såg sticka upp ur den ändlösa slättens vidriga gyttna. Jag kanske inte kan hoppas på att i ord skildra den utsägliga vämjelighet som kan dväljas i total tystnad och ofruktbar oändlighet. Det fanns ingenting inom hörhåll eller synhåll frånsett ett väldig landskap av svart gyttna; ändå fyllde just denna totala stillhet och enformighet mig med kväljande fasa.

Solen strålade från en himmel som föreföll mig nästan svart i sin molnfria grymhet, som om de

återspeglade den svarta sörjan under mina fötter. När jag kröp ned i min strandade båt insåg jag att bara en enda teori kunde förklara min belägenhet. Till följd av någon vulkanisk omvälvning utom jordens motstycke måste en del av havsbotten ha vräcks upp till ytan och blottat områden som under oräkneliga årmiljoner legat dolda under omätliga vattendjup. Så stort var detta nya landområde som höjts under mig att jag inte kunde uppfånga det minsta brus från det böljande havet, hur jag än ansträngde mig. Inte heller hade några sjöfåglar uppenbarat sig för att kalasa på de döda djuren.

I flera timmar satt jag och grubblade i båten, vilken låg på sidan och erbjöd en viss skugga när solen drog fram över himlavalvet. Under dagen blev marken litet mindre klibbig och tycktes kunna torka mycket att jag snart kunde gå på den. Den natten sov jag mycket litet, och nästa dag gjorde jag i ordning ett knyte med mat och vatten för att vandra bort på jakt efter det försvunna havet och kanske bli räddad.

Den tredje morgonen konstaterade jag att marken var så torr att jag utan besvär kunde gå på den. Fiskstanken var outhärdlig; men jag var alltför upptagen av väsentligare saker för att låta mig besväras av något sådant, och begav mig dristigt i väg mot ett okänt mål. Hela dagen vandrade jag rakt västerut, mot en fjärran kulle som höjde sig över allt annat i det böljande ödsliga landskapet. Jag slog läger för natten, och nästa dag fortsatte jag mot kullen, fast den knappt verkade ha kommit närmare än när jag först såg den. Den fjärde kvällen nådde jag fram till foten av denna kulle, som visade sig vara betydligt högre än den tyckts vara på avstånd; en mellanliggande dalgång fick den att sticka ut skarpare relief från den omgivande ytan. Jag var alltför trött för att bestiga den och sov i dess skugga.

Jag vet inte varför mina drömmar var så våldsamma denna natt; men redan innan den avtagande och sällsamt uppsvullna månen hade stigit långt över slätten i öster låg jag vaken badande i kallsvett och föresatte mig att inte sova mer. De visioner jag hade upplevt var sådana att jag aldrig mer ville behöva uthärda dem. Och i månskenet insåg jag hur oklokt det varit av mig att vandra på dagen. Min färd skulle ha kostat mig betydligt mindre krafter om jag sluppit den brännande solen; nu kände jag mig faktiskt helt i stånd att klara den klättring som känts övermäktig i solnedgången. Jag tog mitt knyte och började klättra upp mot krönet.

Jag har nämnt att det böljande slättlandskapets obrutna enformighet fyllde mig med en obestämbar fruktan; men jag tror att min fruktan blev långt större när jag kommit upp till krönet och på andra sidan blickade ned i en bottenlös avgrund eller klyfta vars svarta djup månen ännu inte nått tillräckligt högt för att kunna belysa. Det kändes som om jag stod vid världens kant och blickade ned i den eviga nattens gränslösa kaos. Genom min fasa for egendomliga minnen av *Det förlorade paradiset* och Satans ohyggliga fall genom mörkrets formlösa riken.

När månen steg högre upp på himlen började jag se att dalens sidor inte var fullt så branta som jag tyckt. Klipphyllor och utsprång erbjöd en ganska bekväm väg nedåt, och efter något hundratal meter planade branten ut alltmer. Gripen av en impuls som jag inte kan analysera exakt tog jag mig med svårighet nedför klipporna och stod sedan på den flackare sluttningen nedanför dem, blickande ned i de stygiska djupen som ännu inte hade nåtts av månljuset.

Min uppmärksamhet fångades genast av ett väldigt och egendomligt föremål på den motsatta sluttningen, vilken brant höjde sig ungefär hundra meter framför mig, ett föremål som blänkte vitt i den stigande månens ljus. Jag konstaterade snabbt att det bara var ett ofantligt stenblock; men jag fick ett klart intryck av att dess form och placering inte helt och hållet var naturens verk. En närma

granskning fyllde mig med känslor som jag inte kan uttrycka; för trots dess väldiga storlek och de placering i en avgrund som gapat på havets botten sedan världen var ung var det helt uppenbart att dess sällsamma föremålet var en skickligt uthuggen monolit vars mäktiga skepnad hade formats och kanske dyrkats av levande och tänkande varelser.

Förvirrad och skrämmd, men inte utan en rysning av den sanne forskarens eller arkeologens förtjusning, betraktade jag mer noga mina omgivningar. Månen befann sig nu nära zenit och kastade ett spöklikt och klart ljus över klyftans branta sidor, vilket avslöjade att ett vidsträckt vattendrag rann fram på dess botten; det vindlade sig utom synhåll åt båda sidor och skvalpade nästan mot mina fötter där jag stod på slutningen. På andra sidan klyftan sköljde vågorna basen till den cyklopiska monoliten, på vars yta jag nu kunde skönja både inskriptioner och klumpiga reliefer. Skriften var i form av hieroglyfer som jag inte kände igen och som skilde sig helt från allt jag någonsin sett i böcker. Huvudsakligen bestod den av vanliga vattenrelaterade symboler som fiskar, ålar, bläckfiskar, kräftdjur, mollusker, valar och liknande. Flera tecken föreställde uppenbarligen vattenvarelser som är okända i vår värld, men vilkas ruttnande kroppar jag hade observerat på gyttjeslätten.

Det var emellertid de uthuggna bilderna som fångade mitt intresse mer än något annat. Tydligt synliga över avgrunden på grund av deras enorma storlek fanns en serie basreliefer av en art som skulle uppväckt en Dorés avund. Jag tror att de skulle föreställa människor – i alla fall något slag människor; men de var avbildade i färd med att leka som fiskar i vattnet i någon undervattensgrotta eller utöva sin religion i någon jättelik helgedom som också tycktes befinna sig under vattnet. Jag förmår inte tala om deras ansikten och kroppar i detalj; för redan minnet av dem gör mig svag. De var groteska bortom en Poes eller Bulwers värsta fantasier, men fasansfullt mänskliga i sina allmänna konturer trots simhudsförsedda händer och fötter, skrämmande breda och slappa läppar, glasartade utstående ögon och andra drag som är mindre behagliga att erinra sig. Märkligt nog tycktes de ha mejslats ut i en skala som helt skilde sig från miljön; för en av varelserna framställdes i färd med att döda en val som bara var en aning större än han själv. Jag lade alltså märke till deras groteska utseende och märkliga storlek; men efter en liten stund slöt jag mig till att de bara var gudar som uppfunnits av någon primitiv stam av fiskare eller sjöfarare, någon stam vars sista medlem hade dött tidsåldrar innan piltdownmänniskans eller neandertalarens första förfäder föddes. Skakad av denna oväntade blick in i ett förflutet som inte ens den djärvaste antropolog kunnat föreställa sig stod jag där medan månen kastade sällsamma ljusreflexer på den stilla vattenytan framför mig.

Då såg jag det plötsligt. Med bara en lätt krusning som enda tecken på att det närmade sig ytan, blev varelserna synliga i det mörka vattnet. Veldig, Polyfemoslik och motbjudande kastade den sig likt ett häpnadsväckande mardrömsmonster fram mot monoliten och slog de gigantiska fjälliga armarna omedelbart mot den samtidigt som den sänkte sitt ohyggliga huvud och utstötte vissa avpassade läten. Jag tror det var då jag blev galen.

Av min hysteriska klättring uppför branten och min vetlösa flykt tillbaka till den strandade båten minns jag mycket litet. Jag tror att jag sjöng en hel del, och skrattade egendomligt när jag inte förmådde sjunga. Jag har obestämda hågkomster av ett väldigt oväder någon tid efter det att jag återkommit till båten; i alla händelser vet jag att jag hörde åskmuller och andra ljud som naturen frambringar endast när den är på sitt mest rasande humör.

När jag kom ut ur dunklet befann jag mig på ett sjukhus i San Francisco, ditförd av kaptenen på en

amerikanskt fartyg som hittat min båt mitt ute på havet. Jag hade sagt mycket i mitt delirium, men jag fann att man inte hade brytt sig mycket om det. Mina räddare visste inget om några geologiska omvälvningar i Stilla havet; och jag ansåg det inte heller nödvändigt att insistera på något som jag förstod att de aldrig skulle tro på. En gång uppsökte jag en framstående etnolog och roade honom med egendomliga frågor rörande den urgamla filisteiska legenden om fiskguden Dagon; men jag insåg snabbt att han var hopplöst låst i sina gamla föreställningar och frågade inte mer.

Det är nattetid, speciellt när månen är svullen och i nedan, som jag ser varelsen. Jag har försökt med morfin; men drogen har bara skänkt tillfällig lättnad och fångat mig i sina klor som en slav utan hopp. Så nu skall jag göra slut på allt, efter att ha skrivit en fullständig skildring till upplysning eller hänförelse förströelse för mina medmänniskor. Ofta frågar jag mig om alltsammans inte bara var inbillning, bara en feberfantasi när jag låg yrande och drabbad av solsting i den öppna båten efter min flykt från det tyska krigsfartyget. Detta frågar jag mig, men varje gång får jag en ohyggligt levande vision till svar. Jag kan inte tänka på djuphavet utan att rysande föreställa mig de namnlösa väsen som kanske på detta ögonblick krälar och ålar sig fram på dess gyttjiga botten, som dyrkar sina urgamla stenbelägg och hugger in sina vidriga avbilder i undervattensobelisker av vattendränkt granit. Jag drömmer om den dag då de kanske höjer sig ur vågorna för att slå sina stinkande klor i återstoden av det ömkliga krigsförsvagade människosläktet och dra ned det i havets avgrunder – en dag då landet skall sjunka och den mörka havsbotten höjas i ett kaos som omfattar hela världen.

Slutet är nära. Jag hör ett ljud vid dörren, som om någon väldig, slemmig kropp stöter mot den. Det skall inte ta mig. Gode Gud, *den där handen!* Fönstret! Fönstret!

POLARIS

In genom det norra fönstret i min kammare lyser Polstjärnan med ett kusligt sken. Under mörkra långa helvetiska timmar lyser den där. Och under hösten, när nordanvindarna förbannar och kvider och träden med de röda löven i träsket muttrar till varandra i småtimmarna under den behornade avtagande månen, sitter jag vid fönstret och betraktar stjärnan. Ned från höjden vrider sig den glimmande Cassiopeia under timmarnas gång, medan Karlavagnen tungt rullar upp bakom de dimhöljda träskträden som vajar för nattvinden. Strax före gryningen blinkar Arcturus rödaktigt ovanför kyrkogården på den låga kullen, och Coma Berenices skimrar spöklikt fjärran i den mystiska östern; men fortfarande hångrinar Polstjärnan från samma plats på det svarta himlavalvet, ohyggligt blinkande likt ett vanvettigt vakande öga som försöker överbringa något sällsamt budskap men inte minns annat än att det en gång hade ett budskap att överbringa. Ibland, när det är molnigt, kan jag sova.

Tydligt minns jag det stora norrskenets natt, då det demoniska ljusets förfärande skimmer lekade över träsket. Efter ljuset kom moln, och då sov jag.

Och det var under en behornad måne i nedan som jag första gången såg staden. Stilla och sovande låg den, på en främmande plåtå i en sänka mellan främmande bergstoppar. Av spöklik marmor var dess murar och dess torn, dess kolonner, kupoler och gatstenar. På marmorgatorna fanns marmorpelare vilkas övre delar var skulpterade till bilder av allvarliga skäggiga män. Luften var varm och orörlig. Och ovanför, knappt tio grader från zenit, glödde den vakande Polstjärnan. Längre såg jag på staden, men det blev aldrig dag. När den röda Aldebaran, som blinkade lågt på himlen men aldrig gick ned, hade krälat sig en fjärdedel av vägen runt horisonten, såg jag ljus och rörelse i husen och på gatorna. Egendomligt klädda men både ädla och välbekanta gestalter promenerade omkring, och under den behornade avtagande månen talade människor om kloka ting på ett tungomål som jag förstod, fast det var olikt varje annat språk jag hade hört. Och när den röda Aldebaran hade krälat mer än halvvägen runt horisonten var det åter mörker och tystnad.

När jag vaknade var jag inte som jag hade varit. I mitt minne var visionen av staden ingraverad och i min själ fanns nu en annan och mer diffus erinring som jag ännu inte visste mycket om. Därefter såg jag ofta staden de molniga nätter då jag kunde sova: ibland under den behornade månen i nedan, ibland under de heta, gula strålarna från en sol som aldrig gick ned utan rullade fram lågt runt horisonten. Och klara nätter hångrinade Polstjärnan som aldrig förr.

Gradvis började jag undra vilken plats som kunde vara min i den där staden på den främmande plåtån mellan de främmande bergstopparna. Från att först ha varit tillfreds med att betrakta scenen som ett allseende okroppsligt medvetande, ville jag nu definiera min relation till den och säga mig

bland de allvarliga män som varje dag samtalande på torgen. Jag sade till mig själv: ”Detta är inte en dröm, för på vilket sätt kan jag bevisa den större verkligheten i det där andra livet i huset av sten och tegel söder om det hotfulla träsket och kyrkogården på den låga kullen, där Polstjärnan varje natt kikade in genom mitt norra fönster?”

En natt när jag lyssnade på samtalen på det stora torget med de många statyerna, kände jag en förändring; och fann att jag till slut hade fått en påtaglig kroppslig gestalt. Jag var inte heller en främling på gatorna i Olathoë, som ligger på platån Sarkis mellan bergen Noton och Kadiphonek. Det var min vän Alos som talade, och hans tal var sådant som glädde min själ, för det var ett tal som passade en sann man och patriot. Den kvällen hade det kommit bud om Daikos’ fall och inutoernas framryckning: undersätsiga, djävulska, gulhyade angripare som fem år tidigare kom från okända trakter i väster och härjade längs vårt kungarikes gränser varefter de började belägra våra städer. Efter att ha intagit befästningarna vid bergens fot låg vägen nu öppen till platån, om inte varje medborgare kunde stå emot dem med tio mäns styrka. Ty de undersätsiga angriparna var kunniga i krigskonst och kände inga av de hederns skrupler som hindrade våra högresta, gråögda män från Lomar att hänsynslöst lägga under sig allt.

Alos, min vän, var befälhavare för alla väpnade styrkor på platån, och på honom vilade vårt lands sista hopp. Nu talade han om de faror vi stod inför och uppmanade Olathoës folk, tapprast bland lomarierna, att upprätthålla sina förfäders traditioner. Dessa hade, när de tvingades vandra söderut från Zobna framför det framryckande istäcket (liksom våra efterkommande en dag måste fly från landet Lomar), djärvt och segerrikt vräkt undan de håriga, långarmade, kannibalistiska gnophkeherna som stod i deras väg. Alos förvägrade mig en krigares roll, för jag var kraftlös och förlorade lämpligt medvetandet när jag utsattes för påfrestningar och umbäranden. Men mina ögon var de skarpaste i staden, trots de långa timmar jag varje dag ägnade åt studiet av de pnakotiska handskrifterna och de zobnariska fädernas visdom; så min vän, som inte ville döma mig till överksamhet, belönade mig med den plikt som inte stod någonting efter i betydelse. Till vaktornet i Thapnen sände han mig, för att det tjänstgöra som vår armés ögon. Om inutoerna försökte ta sig fram till citadellet genom det smala passet bakom berget Noton för att på det sättet överraska garnisonen, skulle jag ge den eldsignal som skulle varna de väntande soldaterna och rädda staden undan omedelbar katastrof.

Ensam besteg jag tornet, för varje vapenför medborgare behövdes i bergspassen där nere. Min hjärna var trött av anspänning och utmattning, för jag hade inte sovit på många dagar; ändå var jag beslutsam, för jag älskade mitt hemland Lomar och marmorstaden Olathoë som ligger mellan bergstopparna Noton och Kadiphonek.

Men när jag stod där i tornets översta kammare såg jag den behornade avtagande månen, röd och ondskefull, darrande i dunsterna som låg över den fjärran dalen Banof. Och genom en öppning i taket glittrade den bleka Polstjärnan, fladdrande som om den vore levande, hångrinande som en djävul och frestare. Det tycktes mig som om dess ande viskade onda ting till mig, vyssjade mig till förrädelse i sömn med ett helvetiskt rytmiskt löfte som den upprepade gång på gång:

Slumra, väktare, tills varje himlakropp

Om sex och tjugotusen år har löpt sitt lopp

Och jag i varvet återgår

Och brinner på den plats där jag nu står.

Snart har andra stjärnor tänt

Sitt ljus på nattens firmament:

Stjärnor som välsignar och ger frid

Med ljuvlig glömska för en tid:

Först när mitt varv är slutet, inte förr

Skall det förflutna knacka på din dörr.

Fåfängt kämpade jag mot min dåsighet och försökte förbinda dessa egendomliga ord med texter om himlarnas makter som jag funnit i de pnakotiska handskrifterna. Mitt huvud, tungt och vimmelkantigt sjönk ned mot bröstet, och när jag härnäst tittade upp var det i en dröm där Polstjärnan hångrinade mig genom ett fönster, ovanför de ohyggligt vajande träden i ett drömträsk. Och jag drömmade fortfarande.

I min skam och förtvivlan skriker jag ibland ursinnigt, och vädjar till drömvarelserna omkring mig att väcka mig innan inutoerna smyger sig upp genom bergspasset bakom Noton och tar citadellet med en övrig överraskning; men dessa varelser är demoner, för de skrattar åt mig och säger att jag inte drömmer. De hånar mig medan jag sover och medan de undersätsiga gulhyade fienderna kanske tyst smyger sig fram mot oss. Jag har svikit min plikt och förrått marmorstaden Olathoë; jag har svikit Alos, min värd och befälhavare. Men dessa skuggor i min dröm hånar mig fortfarande. De säger att det inte finns något land som heter Lomar, annat än i mina nattliga fantasier; att i de trakter där Polstjärnan står högt på himlen och den röda Aldebaran krälar lågt runt horisonten har det inte funnits något annat än is och snö i många tusen år och inga människor förutom undersätsiga gulhyade varelser, missbildade av kylan, som de kallar "eskimåer".

Och medan jag vrider mig i min skuldyngda vända, förtvivlat angelägen om att rädda staden från nöd växer för varje ögonblick, och fåfängt försöker slita mig ur denna onaturliga dröm om ett hus av sten och tegel söder om ett hotfullt träsk och en kyrkogård på en låg kulle, hångrinar Polstjärnan ondskefull och monstruös ned från det svarta himlavalvet, ohyggligt blinkande likt ett vanvettigt vakande öga som försöker överbringa något sällsamt budskap men inte minns annat än att det en gång hade ett budskap att överbringa.

MINNET

I dalen Nis lyser den fördömda döende månen blekt och sliter en väg för sitt ljus med svaga höften genom ett stort upasträds giftiga lövverk. Och nere i dalens djup, dit ljuset inte når, rör sig skepnad som det inte är passande att beskåda. Unket doftar växtligheten på sluttningarna där ondskefulla rankor och krypväxter krälar bland de stenar som återstår av fallna palats, slingrar sig hårt runt knäckta kolonner och egendomliga monoliter och river upp marmorplattor lagda av glömda händer. Och i träden som växer gigantiska på förfallna gårdar hoppar små apor, medan giftormar och fjällig ting utan namn slingrar sig ut och in i djupa skattkammare.

Väldiga är de stenar som slumrar under täcken av fuktig mossa, och mäktiga var de murar från villor som de föll. För all framtid restes de av sina byggare, och i sanning fullgör de fortfarande ädelt sin tjänst för under dem har den grå paddan sin boning.

Längst ned i dalens botten rinner floden Than, vars vatten är gyttjigt och fyllt av sjögräs. Framför gömda källor springer den fram, och till underjordiska grottor rinner den, så att dalens demon inte vet varför dess vatten är rött eller vart det är på väg.

Den ande som hemsöker månstrålarna talade till dalens demon och sade: ”Jag är gammal och glömmer mycket. Berätta för mig om deras bedrifter och namn som byggde dessa ting av sten, och säg mig hur de såg ut.” Och demonen svarade: ”Jag är Minnet, och jag är kunnig i det förflutnas vetanden, men även jag är gammal. Dessa varelses var som vattnet i floden Than, inte möjliga att förstå. Deras bedrifter kan jag inte erinra mig, för de fanns bara ett ögonblick. Hur de såg ut kan jag bara dunkelt minnas, för de liknade de små aporna i träden. Deras namn minns jag tydligt. Dessa forna varelses kallades människor.”

Så anden flög tillbaka till den tunna månskäran, och demonen såg skarpt på en liten apa i ett träd som växte på en förfallen gård.

DET VITA SKEPPET

Jag är Basil Elton, fyrvaktare i North Points fyr torn där min far och farfar var fyrvaktare före mig. Långt från stranden höjer sig det grå fyr tornet, över slemmiga klippor som syns när det är ebb men osynliga vid flod. Under ett sekel har de sju havens majestätiska skepp stävat förbi denna båk. På min farfars tid var de många; på min fars tid var de inte så många; och nu är de så få att jag ibland känner mig egendomligt ensam, som om jag vore den sista människan på vår planet.

Från fjärran kuster kom dessa forna fartyg med vita segel; från fjärran österländska kuster kom de varma solar skiner och ljuva dofter hänger över sällsamma trädgårdar och glada tempel. De gamla sjökaptenerna kom ofta till min farfar och berättade för honom om dessa ting som han i sin tur berättade för min far, och min far berättade dem för mig under de långa höstkvällarna när vinden spöklikt kom tjutande österifrån. Och jag har läst mer om dessa ting, och om många andra ting dessutom, i de böcker som folk gav mig när jag var ung och fylld av förundran.

Men underbarare än gamlingars och böckers berättelser är havets hemliga berättelser. Blått, grönt, grått, vitt eller svart; slätt, vattnat eller uppiskat: havet är aldrig tyst. Alla mina dagar har jag betraktat det och lyssnat på det, och jag känner det väl. Först berättade det bara små enkla historier om lugna stränder och närliggande hamnar, men under årens lopp blev det mer vänskapligt och talade om andra om ting som var mer sällsamma och mer avlägsna i tid och rum. Ibland i skymningen har horisonten grå dis delat sig och skänkt mig glimtar av världarna där bortom; och ibland på nätterna har havets djupa vatten blivit klart och ljusskimrande så att jag har kunnat se världarna där nere. Och dessa glimtar har lika ofta visat mig världarna som var och världarna som kan bli, som de världar som äro för havet är äldre än bergen och fyllt av Tidens minnen och drömmar.

Söderifrån brukade Det vita skeppet komma när månen var full och stod högt på himlen. Ur söder stävade det mycket tyst och mjukt över havet. Och antingen havet var vilt eller lugnt, antingen vinden var vänlig eller fientlig, stävade det alltid tyst och mjukt med utspända segel och de långa egendomliga raderna av åror rytmiskt vaggande. En natt såg jag på däck en man, skäggig och iförd fotsid klädnad, och han tycktes teckna åt mig att komma ombord och segla mot fjärran okända kuster. Många gånger därefter såg jag honom under fullmånen, och varje gång tecknade han åt mig.

Mycket ljus var månen den natt jag besvarade hans tecken och gick ut över vattnet till Det vita skeppet på en bro av månstrålar. Mannen som hade tecknat åt mig hälsade mig välkommen på ett mjukt språk som jag tycktes förstå mycket väl, och timmarna fylldes av roddarnas milda sånger när det stävade in i mystiska sydliga länder som lyste gyllene av skimret från den lena fullmånen.

Och när dagern randades, skimrande och rosenröd, såg jag fjärran länders gröna kuster, ljusa och vackra och okända för mig. Upp från havet höjde sig mäktiga grönskande terrasser, bevuxna med trä

där man här och var kunde skymta sällsamma tempels glänsande vita tak och kolonnader. När vi närmade oss den gröna stranden berättade den skäggige mannen för mig om detta land, landet Zars som är hemvist för alla de vackra drömmar och tankar som kommer en enda gång till människan och sedan glöms bort. Och när jag såg mot terrasserna igen fann jag att det var sant, för bland synerna inför mig fanns många ting som jag en gång sett genom diset bortom horisonten och i havets skimrande djup. Där fanns också former och fantasier mer storslagna än några jag hade upplevt i visioner från unga poeter som dog i nöd innan världen fått skåda vad de hade sett och drömt. Men vi steg inte i land på Zars sluttande ängder, för det sägs att den som beträder dem aldrig mer kan återvända till sin egen kust.

När Det vita skeppet tyst seglade bort från Zars tempelprydda terrasser skymtade vi vid den fjärra horisonten framför oss en mäktig stads torn; och den skäggige mannen sade till mig: ”Detta är Thalarion, de tusen underverkens stad, som hyser alla de mysterier som människan fåfängt har försökt utforska.” Och jag tittade igen på närmare håll, och såg att staden var större än någon stad som jag tidigare hade känt eller drömt om. Dess tempelspiror sträckte sig så högt mot himlen att ingen människa kunde skåda deras spetsar; och långt bortom horisonten nådde de bistra, grå murar ovanför vilka man bara kunde skymta några få tak, sällsamma och olycksbådande men prydda med myllrande friser och lockande skulpturer. Jag längtade stort efter att få stiga in i denna fascinerande men motbjudande stad och bönföll den skäggige mannen att sätta mig i land på stenpiren vid den väldiga skulpterade Akarielporten; men han avvisade vänligt min önskan och sade: ”In i Thalarion, de tusen underverkens stad, har många gått men ingen har återvänt. Där inne vandrar bara demoner och vansinniga ting som inte längre är människor, och gatorna är vita av de obegravda benen efter dem som har betraktat gudomen Lathi som härskar över staden.” Sålunda seglade Det vita skeppet vidare förbi Thalarions murar, och följde i många dagar en sydligt flygande fågel vars glänsande fjäderdräkt hade samma färg som den himmel den kommit från.

Sedan kom vi till en behaglig kust prydd med blommor av alla färger där det så långt inåt land kunde se blomstrade ljuvliga lundar och frodiga trädgårdar under en sol som nått sin middagshöjd. Från lövsalar bortom vårt synfält ljöd klanger av sånger och lösryckta stycken av lyrisk musik interfolierade av svaga skratt som var så hänföra att jag manade på roddarna i min iver att nå den. Och den skäggige mannen sade inte ett ord, utan betraktade mig när vi närmade oss den liljekantade stranden. Plötsligt blåste en vind ut från de blommande ängarna och de lummiga skogarna och för med sig en lukt som kom mig att rysa. Vinden blev starkare och luften fylldes av den dödliga likstanken av pesthärjade städer och öppna gravar. Och när vi förfärat flydde från denna helvetiska kust upphov den skäggige mannen till sist sin stämma och sade: ”Detta är Xura, de ouppnådda njutningarnas land.”

Så återigen följde Det vita skeppet himlafågeln, över varma välsignade hav fläktade av smekande doftande vindar. Dag efter dag och natt efter natt seglade vi, och när månen var full lyssnade vi på roddarnas milda sånger, ljuva som de var den avlägsna natt då vi seglade bort från mitt fjärra hemland. Och det var i månsken som vi slutligen kastade ankar i hamnen i Sona-Nyl, som skyddas av två uddar av kristall som höjer sig ur havet och möts i en gnistrande valvbåge. Detta är Fantasins land och vi gick till den grönskande stranden på en gyllene bro av månstrålar.

I landet Sona-Nyl finns varken tid eller rum, varken lidande eller död; och där stannade jag i många

tidsåldrar. Gröna är dungarna och ängarna, lysande och doftande är blommorna, blå och sjungande vattendragen, klara och svalkande är springbrunnarna, och ståtliga och storslagna är templen, slott och städerna i Sona-Nyl. Detta land har inga gränser, för bortom varje vacker vy höjer sig ännu en som är ännu vackrare. På landsbygden och i städernas prakt rör sig som de behagar det lyckliga folket, som är begåvat med obesudlad skönhet och fullkomlig lycka. Under de tidsåldrar jag stannade vandrade jag lycksalig i trädgårdar där pittoreska pagoder kikar fram ur lockande buskage och där vita gångarna kantas av utsökta blommor. Jag vandrade upp på mjukt böljande kullar från vilkas kröningar jag kunde se förtrollande panoramor av ren ljuvlighet med små tornprydda byar vilande i grönskande dalar, och med gigantiska städers gyllene kupoler glittrande på den oändligt fjärran horisonten. Och när månskenet betraktade jag det gnistrande havet, kristalluddarna och den lugna hamnen där Det vita skeppet låg för ankar.

Det var mot fullmånen en natt i Tharps uråldriga år som jag skymtade himmelsfågeln lockande silhuett och kände orons första sting. Sedan talade jag med den skäggige mannen och berättade för honom om min nya längtan efter att färdas till det fjärran Cathuria som ingen människa har sett men som alla tror finns bortom basaltpelarna i väst. Det är Hoppets land, och där lyser de perfekta idealerna av allt det vi känner från andra håll: så säger man i alla fall. Men den skäggige mannen sade till mig: ”Akta dig för de farliga hav där man säger att Cathuria ligger. I Sona-Nyl finns varken lidande eller död, men vem vet vad som kan finnas bortom basaltpelarna i väst?” Ändå steg jag nästa fullmånsnatt ombord på Det vita skeppet och lämnade tillsammans med den motvillige skäggige mannen den lyckliga hamnen för att färdas över okända hav.

Och himlafågeln flög framför skeppet och förde oss mot basaltpelarna i väst, men denna gång sjöng roddarna inga milda sånger under fullmånen. I mina tankar föreställde jag mig ofta det okända landet Cathuria med dess storslagna lundar och palats, och undrade vilka nya njutningar som kunde vänta på mig där. ”Cathuria”, brukade jag säga för mig själv, ”är gudarnas hemvist och ett land med oräkneliga städer av guld. Dess skogar är av aloe och sandelträd, liksom de doftande lundarna i Camorin, och bland träden flyger färgskimrande sångfåglar. På Cathurias gröna och blomstrande berg höjer sig tempel av rosa marmor, prydda med skulpterad och målad skönhet, och på deras innergårdar finns svalkande springbrunnar av silver vilkas väldoftande vatten, porlande av hänförande musik, kommer från den grottfödda floden Narg. Och Cathurias städer är omgivna av gyllene murar, och deras gator och torg är också belagda med guld. I dessa städers trädgårdar finns sällsamma orkidéer, och parfymerade tjärnrosor vilkas botten är av korall och bärnsten. På nätterna är gatorna och trädgårdarna upplysta av vackra lyktor snidade av sköldpaddans trefärgade skal, och här ljuder sångarens och lutspelearens milda klanger. Och alla hus i Cathurias städer är palats, vart och ett byggt över en väldoftande kanal med vatten från den helgade floden Narg. Av marmor och porfyr är husen, och taken är av glittrande guld som återkastar solens strålar och förhöjer städernas prakt när lyckliga gudar betraktar dem från de fjärran bergstopparna. Skönast av alla är det palats som tillhör den store monarken Dorieb, vilken vissa säger är en halvgud och andra säger är en gud. Högt är Doriebs palats, och många marmortornen på dess murar. I dess vidsträckta salar samlas stora skaror, och här hänger tidsåldras troféer. Och taket är av rent guld, lagt på höga pelare av rubin och azur, och prytt med skulpterade avbilder av gudar och hjältar så att den som blickar upp mot dessa höjder tror sig se ett levande Olympen. Och palatsets golv är av glas, under vilket flödar det underfundigt upplysta vattnet från

Narg, glittrande av färgsprakande fiskar som inte är kända utanför det ljuvliga Cathurias gränser.”

Sålunda berättade jag för mig själv om Cathuria, men den skäggige mannen uppmanade mig ständigt att återvända till Sona-Nyls lycksaliga kust; för Sona-Nyl är känt bland människor, med ingen någonsin har skådat Cathuria.

Och den trettioförsta dagen vi följde fågeln såg vi basaltpelarna i väst. De var inhöljda i dimmor, ingen kunde blicka förbi dem eller se deras krön – vissa påstår faktiskt att de når ända upp till himlavalvet. Och den skäggige mannen bönföll mig återigen att vända om, men jag lyssnade inte på honom; för ur dimmorna bortom basaltpelarna tyckte jag mig höra sångares och lutspeles klang, ljuvligare än de ljuvligaste av Sona-Nyls sånger, och sjungande mitt lov, prisande mig som hade färdats långt under fullmånen och levt i Fantasins land.

Så till denna melodi seglade Det vita skeppet in i dimmorna mellan basaltpelarna i väst. Och när musiken tystnade och dimmorna lättade såg vi inte landet Cathuria utan ett framstormande oemotståndligt hav över vilket vårt hjälplösa skepp fördes mot något okänt mål. Snart nåddes vågöron av det avlägsna dånet av fallande vatten, och inför våra ögon uppenbarade sig vid den fjärra horisonten de väldiga yrande vattendimmorna över ett ofantligt vattenfall där världens oceaner faller ut i avgrundens intighet. Nu sade den skäggige mannen till mig med tårar på kinderna: ”Vi har avvisat det vackra landet Sona-Nyl, som vi aldrig mer får se. Gudarna är större än människor, och de har segtrat.” Och jag slöt ögonen inför det brak som jag visste skulle komma, jag utestängde anblicken av himlafågeln som slog med sina gäckande blå vingar över vattenfallets rand.

Ur brakets mörker och jag hörde skriken från människor och ting som inte var människor. Österifrån kom stormvindar och kylde mig till is där jag kröp samman på den håll av fuktig sten som höjt sig under mina fötter. När jag hörde ännu ett brak öppnade jag ögonen och fann mig stå på plattformen högst uppe i det fyrtorn som jag avseglat från för så många tidsåldrar sedan. I mörkret långt under mig skymtade otydligt ett väldigt fartyg som krossades mot de grymma klipporna, och när jag såg ut över förödelsen fann jag att fyrtornets ljus hade slocknat för första gången sedan min farfars fick det i sin vård.

Och när jag senare gick in i tornet såg jag på väggen en kalender som fortfarande var sådan jag lämnat den när jag seglade bort. I gryningen gick jag ned och sökte efter vrakgods på klipporna, men det enda jag fann var detta: en sällsam död fågel vars färg var som den azurblå himlen, och en enkläckt fartygsbom, vitare än vågkammarna eller bergens snö.

Och därefter berättade havet aldrig mer sina hemligheter för mig; och fast fullmånen många gånger sedan dess har lyst högt på himlen, återkom Det vita skeppet från södern aldrig mer.

RANDOLPH CARTERS BERÄTTELSE

Jag upprepar, mina herrar, att ert förhör är meningslöst. Håll mig kvar här i evighet om ni vill; spär in mig eller avrätta mig om ni måste ha ett offer för att blidka den illusion ni kallar rättvisa; men jag kan inte säga mer än jag redan har sagt. Jag har uppriktigt berättat allt för er som jag kan minnas. Ingenting har förvrängts eller dolts, och om något fortfarande är otydligt, är det enbart på grund av den dunkel som har lagt sig över mitt medvetande – detta dunkel och den okroppsliga fasa som jag frambringade det.

Återigen säger jag att jag inte vet vad som har hänt med Harley Warren, fast jag tror – nästan hoppas – att han har uppnått fridfull intighet, om det någonstans finns något så välsignat. Det är så att jag i fem år har varit hans närmaste vän och att jag i viss mån har delat hans ohyggliga utforskningar av det okända. Jag förnekar inte, fast mitt minne är osäkert och diffust, att ert vittne som han säger har sett oss tillsammans på Gainesvillevägen klockan halv tolv den där förfärliga natten, på väg mot Cypress Swamp. Jag kan till och med bekräfta att vi hade med oss elektriska lyktor, spadar och en egendomlig rulle ledningstråd med tillhörande utrustning, för allt detta spelade sina roller i den enastående fasansfulla scen som förblir inetsad i mitt chockade minne. Men vad gäller det som sedan hände, och skälet till att jag nästa morgon hittades ensam och förvirrad i träskets utkant, måste jag fortfarande hävda att jag inte vet något om saken förutom det jag gång på gång har berättat för er. Ni säger att det inte finns någonting i träsket eller dess närhet som kan ha varit platsen för den förfärliga händelsen. Jag svarar att jag inte vet mer än vad jag såg. Det kan ha varit vision eller mardröm – vision eller mardröm hoppas jag innerligt att det var, ändå är det allt som återstår i mitt minne av det som hände under de fasansfulla timmarna efter det att vi hade lämnat andra människors sällskap. Och orsaken till att Harley Warren inte återkom kan bara han eller hans ande berätta om – eller något namnlöst väsen som jag inte kan beskriva.

Som jag sagt tidigare kände jag mycket väl till och i viss utsträckning hjälpte till med Harley Warrens dunkla forskningar. Av hans väldiga samling sällsamma, sällsynta böcker om förbjudna ämnen har jag läst alla som skrivits på språk som jag behärskar, men de är få i jämförelse med det språk jag inte förstår. Jag tror att de flesta är på arabiska; och den djävulska bok som ledde till katastrofen – den bok som han hade i fickan när han lämnade denna världen – var skriven med tecken som jag aldrig sett någon annanstans. Warren ville aldrig berätta för mig vad boken innehöll. Vad gäller våra forskningars natur – behöver jag återigen säga att jag inte längre förstår den helt och hållet? Det tycks mig barmhärtigt att jag inte gör det, för det var fasansfulla forskningar som jag utförde mer med motvillig fascination än med egentlig böjelse. Warren dominerade mig alltid, och ibland var jag rädd för honom. Jag minns hur jag rös inför hans ansiktsuttryck kvällen före de

ohyggliga händelsen när han talade så feberaktigt om sin teori *varför vissa lik aldrig multnar ut* *viljar oförändrade tusen år i graven*. Men jag är inte rädd för honom nu, för jag anar att han har upplevt fasor som övergår mitt förstånd. Nu är jag rädd för hans *skull*.

Återigen säger jag att jag inte har någon klar uppfattning om vårt värv den där natten. Det hade definitivt mycket att göra med något i den där boken som Warren hade med sig – den där urgammala boken med obegripliga tecken som kommit till honom från Indien en månad tidigare – men jag svär på att jag inte visste vad vi förväntade oss att hitta. Ert vittne säger att han såg oss halv tolv på Gainesvillevägen, på väg mot Big Cypress Swamp. Det är förmodligen sant, men jag har inga tydliga minnen av det. En enda scen har etsats in i min själ, och tidpunkten måste ha varit långt efter midnatt för en månskära i nedan hängde högt på den disiga himlen.

Platsen var en gammal begravningsplats, så gammal att jag darrade vid anblicken av de många tecknen på hög ålder. Den låg i en djup, fuktig sänka överväxt av vildvuxet gräs, mossa och egendomliga krypväxter och fylld av en obestämd lukt som jag i min inbillning på ett absurt sätt förband med multnande sten. Överallt syntes spår av förfall och vanvård, och jag förföljdes av tankar att Warren och jag var de första levande varelserna på flera århundraden som störde denna döderystnad. Ovanför dalgångens rand blickade en svag månskära i nedan ned genom vidriga dunster som tycktes tränga upp från okända katakomber, och i dess kraftlösa, fladdrande strålar kunde jag urskilja en motbjudande samling gamla gravvårdar, urnor, monument och mausoleer, allt söndervittrat av mossbevuxet och fuktfläckt och delvis dolt av den osunda växtlighetens frodiga överdåd. Min försämlade medvetna upplevelse av min egen närvaro i denna förfärande nekropol var att jag hejdade mig vid Warrens sida framför en viss till hälften söndervittrad gravvård och att vi lade ifrån oss saker som tycks ha burit på. Jag observerade nu att jag hade med mig en elektrisk lykta och två spadar, medan min följeslagare hade en liknande lykta och en bärbar telefonutrustning. Inga ord yttrades, för vi tycktes redan känna till platsen och vad det var vi skulle göra där; och utan dröjsmål tog vi våra spadar och gav oss i kast med att röja bort gräs, ogräs och anhopad jord från den platta, ålderdomliga gravstenen. Sedan vi hade blottat hela ytan, vilken bestod av tre väldiga granitplattor, drog vi oss ett stycke bakåt för att granska den kusliga scenen; och Warren tycktes göra en del beräkningar. Sedan återvände han till graven och försökte med spaden som hävstång bända upp den stenplatta som låg närmast en stenhög som en gång kan ha varit ett gravmonument. Han lyckades inte, och tecknade mig att hjälpa till. Slutligen lossade vi gemensamt stenplattan och välte över den på sidan.

Nu blottades en svart öppning, ur vilken välldes fram osunda dunster som var så motbjudande att jag ryggade tillbaka i skräck. Efter en stund närmade vi oss emellertid hålet igen och fann stanken mindre outhärdlig. Våra lyktor visade oss en stentrappa som dröp av något avskyvärt slem från underjorden och löpte ned mellan fuktiga murar täckta av salpeterutfällningar. Och nu innehåller min minnesbilder för första gången talade ord, Warren som höll en lång föreläsning för mig med sin fylliga tenor; en röst som var märkligt oberörd av våra förfärliga omgivningar.

”Jag är ledsen att jag måste be dig stanna här uppe på marken”, sade han, ”men det vore brottsligt att låta någon med dina svaga nerver gå ned dit. Inte ens efter det du har läst och det jag har berättat för dig kan du göra dig en föreställning om det jag blir tvungen att se och göra. Det är ett djävuls arbete, Carter, och jag tvivlar på att någon människa utan nerver av järn skulle kunna genomföra det med livet och förståndet i behåll. Jag vill inte förolämpa dig och Gud skall veta att jag gärna skulle ha

dig med; men ansvaret är på sätt och vis mitt och jag kan inte dra ned ett nervknippe som du till va som förmodligen leder till död eller vansinne. Du kan verkligen inte föreställa dig hur det är där ner. Men jag lovar att hålla dig informerad hela tiden via telefonen – som du ser har jag ledningstråd så d räcker ned till jordens centrum och tillbaka!”

I minnet kan jag fortfarande höra dessa lugna ord; och jag minns fortfarande mina invändningar. Jag tycktes vara förtvivlat angelägen att följa min vän ned i gravens djup, ändå var han fullständigt obeveklig. En gång hotade han att avbryta expeditionen om jag fortsatte envisas; ett hot som visade sig vara effektivt, eftersom han ensam hade nyckeln till *saken*. Allt detta minns jag fortfarande, fast jag inte längre vet vad det var för *sak* vi sökte efter. När Warren hade fått mitt motvilliga medgivande tog han ledningsrullen och kontrollerade fälttelefonerna. När han nickade tog jag en av dem och satte mig på en åldrad, missfärgad gravsten intill den nyligen avtäckta öppningen. Han skakade hand med mig, hängde ledningsrullen över axeln och försvann ned i det obeskrivliga ossuariet. En liten stund kunde jag se lyktans sken och höra det skrapande ljudet när ledningen rullades ut; men ljuset försvann snart plötsligt, som om han gått runt en krök i trappan, och ljudet försvann nästan lika snabbt. Jag var ensam, men förenad med de okända djupen genom dessa magiska trådar vilkas isolerade yttre skimrade grönt under den avtagande månskärans svaga strålar.

I den ensliga tystnaden i denna åldriga och övergivna stad för de döda frambesvärjde min hjärna om de mest förfärliga fantasier och illusioner; och de groteska helgedomarna och monoliterna tycktes ansluta sig till en ohygglig personlighet – nästan ett medvetande. Formlösa skuggor tycktes lura i de mörkare vrånarna, den ogräsbevuxna sänkan och fladdra som i något slags hädisk ceremoniell procession förbi portalerna till de vittrande gravarna i sluttningen skuggor som inte kunde ha kastats av den bleka, plirande månskärnan. Jag såg gång på gång på min klocka i ljuset från lyktan och lyssnade med feberaktig oro på telefonluren; men under en kvarts timme hörde jag ingenting. Sedan ljud en svag knäppning i luren och jag anropade med spänd röst min vän. Hur ängslig jag än var, var jag ändå helt oförberedd på ord som nådde mig från det underjordiska valvet, uttalade med en röst som darrade av en fasa som jag aldrig kunnat förknippa med Harley Warren. Han som så lugnt hade lämnat mig en liten stund tidigare, talade nu till mig från underjorden med en darrande viskning som var mer skrämmande än det mest genomträngande skrik:

”Herregud! Om du kunde se vad jag ser!”

Jag kunde inte svara. Jag förmådde bara lyssna stumt. Sedan hördes den vanvettiga rösten igen:

”Carter, det är ohyggligt – monstruöst – otroligt!”

Den här gången svek mig inte rösten, och jag öste en flod av upphetsade frågor i luren. Gång på gång ropade jag förfärat: ”Warren, vad är det? Vad är det?”

Återigen hörde jag min väns röst, fortfarande hes av fruktan och nu med en märkbar klang av förtvivlan:

”Jag kan inte säga det, Carter! Det är för ofattbart – jag vågar inte berätta det – ingen människa kan se detta och överleva – Gode Gud! Jag kunde aldrig ana DETTA!” Tystnad igen, frånsett min osammanhängande stormflod av rysande frågor. Sedan återkom Warrens röst i en ton av vild bestörtning:

”Carter! Lägg för Guds skull tillbaka plattan och försvinn härifrån om du kan! Fort! Strunta i allt annat och spring – det är din enda chans! Gör som jag säger och be mig inte förklara!”

Jag hörde, ändå förmådde jag bara upprepa mina förfärade frågor. Omkring mig fanns gravarna och mörkret och skuggorna; under mig fanns ett hot som övergick all mänsklig fantasi. Men min vän var större fara än jag, och genom min skräck kände jag en obestämd harm över att han kunde tro mig va i stånd att överge honom under dessa omständigheter. Fler knäppningar, en paus och sedan ett ömkl skrik från Warren:

”Stick! Lagg för Guds skull tillbaka plattan och stick, Carter!”

Någonting i min uppenbarligen skräckslagne väns pojkkaktiga slang återgav mig handlingsförmåga. Jag fattade ett beslut och skrek ut det: ”Warren, ta det lugnt! Jag kommer ned!” Men vid det erbjudande förändrades min åhörars röst till ett skrik av ren förtvivlan:

”Nej! Du förstår inte! Det är för sent – felet är bara mitt. Lagg tillbaka plattan och spring – d finns inget annat du eller någon annan kan göra nu!” Rösten förändrades igen, denna gång till en mildare tonfall, som i hopplös resignation. Ändå förblev den spänd av oro för min skull.

”Fort – innan det är för sent!” Jag försökte ignorera honom; försökte bryta den förlamning so gripit mig, försökte uppfylla mitt löfte att skynda till hans undsättning. Men nästa viskning från honom fann mig fortfarande sitta orörlig i den totala skräckens fjättrar.

”Carter – skynda dig! Det tjänar inget till – du måste ge dig i väg – bättre en än två – plattan –” En paus, fler knäppningar, sedan Warrens svaga röst:

”Nästan över nu – gör det inte svårare – lagg plattan över den satans trappan och spring för livet nästan för sent redan – Hej då, Carter – ser dig aldrig mer.” Här steg Warrens viskning till ett skrik, ett skrik som gradvis växte till ett vrål fyllt av tidsåldrars fador –

”Förbannelse över dessa helvetiska varelser – legioner – Gode Gud! Stick! Stick! Stick!”

Sedan blev det tyst. Jag vet inte i hur många oändliga tidsåldrar jag satt som förlamad; hur länge jag viskade, mumlade, ropade, skrek i telefonluren. Om och om igen under dessa tidsåldrar viskade och mumlade jag, ropade, tjöt, skrek: ”Warren! Warren! Svara – är du där?”

Och sedan kom den överväldigande fasan – det otroliga, otänkbara, nästan onämnbare. Jag har sagt att hela tidsåldrar tycktes ha gått sedan Warren skrek sin sista förtvivlade varning, och att den ohyggliga tystnaden nu bara bröts av mina egna rop. Men efter en stund knäppte det till i luren igen och jag spände hörseln. Återigen ropade jag: ”Warren, är du där?” och som svar hörde jag *det där* som har försänkt mitt medvetande i detta dunkel. Mina herrar, jag skall inte försöka förklara *det där* denna röst – och jag kan inte heller försöka beskriva den i detalj, för de första orden berövade mig medvetandet och skapade ett tomrum som sträcker sig fram till mitt uppvaknande på sjukhuset. Skall jag säga att rösten var djup; ihålig; geléartad; avlägsen; ojordisk; omänsklig; okroppslig? Vad skall jag säga? Den var slutet på min upplevelse, och den är slutet på min berättelse. Jag hörde den och upphörde att förnimma. Hörde den där jag satt som förstenad på den där okända begravningsplatsen i sänkan, omgiven av vittrande gravstenar och sönderfallande gravvalv, frodig växtlighet och osunda dunster. Hörde den välla upp ur de djupaste avgrunderna i den fördömda öppna graven medan jag så formlösa, likätande skuggor dansa under en förbannad månskära. Och detta är vad den sade:

”DÅRE, WARREN ÄR DÖD!”

- [**download Cold Blooded \(New Orleans, Book 2\) pdf, azw \(kindle\), epub, doc, mobi**](#)
- [Aleph pdf](#)
- [download online Africa: A Biography of the Continent](#)
- [read online The Hacker's Handbook: The Strategy Behind Breaking Into and Defending Networks here](#)

- <http://wind-in-herleshausen.de/?freebooks/Cold-Blooded--New-Orleans--Book-2-.pdf>
- <http://dadhoc.com/lib/Happiness--A-Guide-to-Developing-Life-s-Most-Important-Skill.pdf>
- <http://flog.co.id/library/Delft-Design-Guide.pdf>
- <http://cambridgebrass.com/?freebooks/Asian-Secrets-of-Health--Beauty--and-Relaxation.pdf>